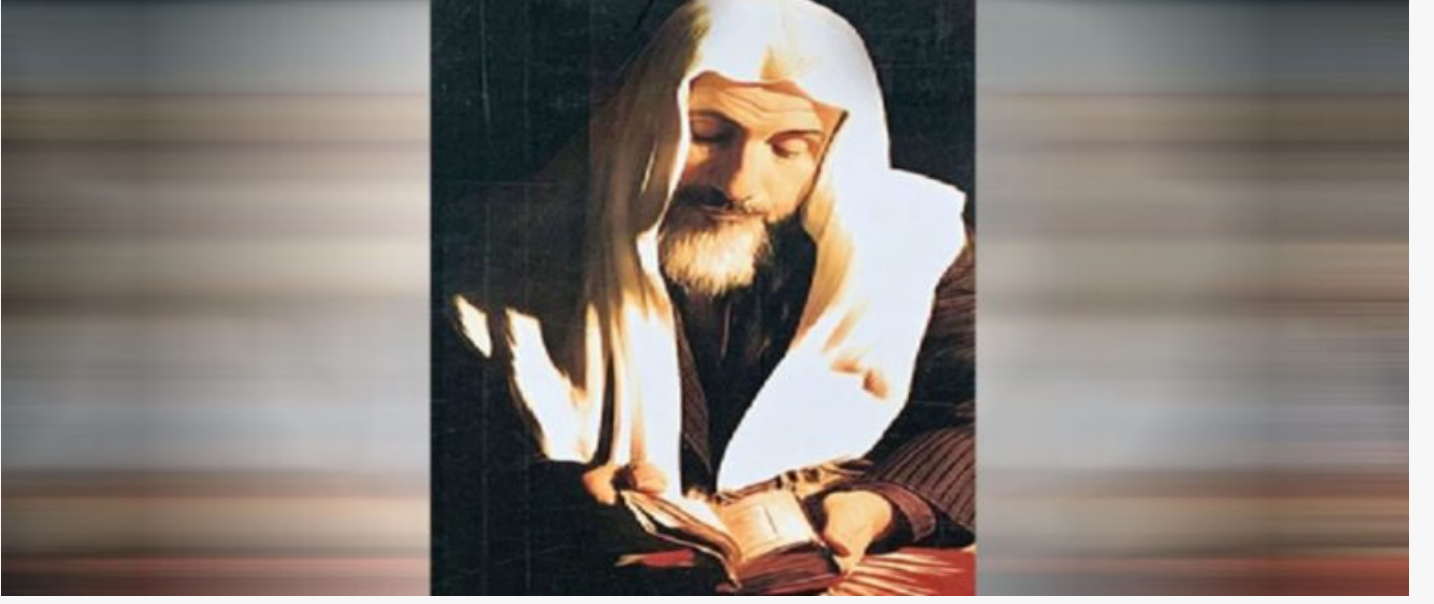

Üstad 'Önsöz'ü üç defa okuttu

“Siz benim kabul olan duâlarımısınız”

Türkiye’de ve Müslüman ülkelerde milyonların tanıdığı hakikatli bir şair, Ali Ulvi Kurucu.

Yazdığı şiirleriyle gönülleri kazanmış, sohbetleriyle mânevî âlemlere götürmüş bir mütefekkir. Konya’da doğup, Medîne-i Münevvere’de yaşayan ve orada vefat ederek, sahâbîlere komşu olmuş mes’ud bir zat. Ve büyük İslâm âlimi Bediüzzaman Said Nursî’nin müellifi olduğu manevî Kur’ân tefsiri olan Risale-i Nur eserlerinden Tarihçe-i Hayat’ın önsözünü yazan ve “Bu Önsöz, Medine-i Münevvere’de bulunan mühim bir âlim tarafından yazılmıştır” ifadeleriyle tarif edilen fikir ve mânâ büyüğü bir insan.

“Âkif-i Sani” olarak da tanınan Ali Ulvi Kurucu, hayatı boyunca ilim öğrenmeye ve anlatmaya çalışmıştır.

Küçüklüğünden başlayan hakikat yolculuğu onu Mısır’a kadar götürmüştür. Kur’ân aşığı olan babası, dedesi, amcasının destekleriyle 10 yaşında Kur’ân’ı hifzetmiştir. Gençlere de çok önem atfetmiştir. Namaz kılan gençleri gördüğünde **“Siz benim kabul olunan duâlarımısınız!”** diyerek mutluluğunu gizleyememiştir.

Gençlerle ilgilenmekten, onları yetiştirmekten büyük mutluluk duyduğunu vefat etmeden önce verdiği bir röportajında şöyle söylüyor:

“Medine-i Münevvere’de olmak, Peygamber-i Zîşan’a komşu olmak bize çok dost kazandırıyor. Evet iman gençliği, ahlâk gençliği, irfan gençliği bana bazı sualler soruyorlar. Hocam ne tavsiye ediyorsunuz.

Şunu tavsiye ediyorum: Bilhassa memleketimiz için, beklenen İslâm dünyası için asrın ihtiyaçlarına müdrik yetişmiş kadrolar olun. Bu da tabii yüksek tahsil gençliği ile oluyor. Bazı sohbetlere gidiyoruz, tanışalım gençlere diyorum. Siyasal bilimlerden, hukuktan, edebiyattan vs fakültelerden gençler gelmiş. Memleketin bütün bahçelerinden derlenmiş bir demet gül gibi. Siz benim kabul olan duâlarımısınız, gerçekleşen rüyalarımısınız diyorum ben Allah’ıma. Sizin yetişmenizi istedim, Allah verdi. Bahçıvan ektiği fidanın meyvesini yerse bahtiyar olurmuş. Ben de duâlarımın kabulünü görmekle bahtiyar oluyorum elhamdülillah.”

Evet, hayatını ilime irfana adayan mütefekkir Ali Ulvi Kurucu, yazmış olduğu Önsöz’de gençlere büyük rehber olan Bediüzzaman’a olan hayranlığını da şu sözleriyle ifade ediyor:

“Bu eseri derin bir zevk, İlâhî bir neşe ve coşkun bir heyecanla okuyacak olanlar, hayranlıkla görecekler ki, Bediüzzaman çocukluğundan beri müstesna bir şekilde yetişen ve bütün ömrü boyunca İlâhî tecellilere mazhar olan bambaşka bir âlim ve mümtaz bir şahsiyettir. Ben, bu büyük zatı, eserlerini ve talebelerini inceden inceye tetkik edip de, o nur âleminde hissen, fikren ve rûhen yaşadıktan sonra, büyük ve eski bir Arap şairinin bir beyti ile, çok derin bir hakîkati ifade ettiğini

öğrendim: Bütün âlemi bir şahsiyette toplamak, Cenab-ı Hakk'a zor gelmez." 1

Evet Ali Ulvi Kurucu, vaktiyle kaleme aldığı "Mücahid" manzûmesinin, sanki îman kahramanı büyük mücahid Bediüzzaman için yazıldığını söylüyor:

"Kalbinde yanardağ gibi îman ne mukaddes!

Vicdanına her an şunu haykırmada bir ses:

Ey yolcu, şafaklar sökecek durma, ilerle,

Zulmetlere kan ağlatacak meşalelerle.

Yıldızlara bas, çık; yüce âlemlere yüksel,

İnsanlığı kurtarmaya Cennetten inen el."

İşte bizi sarsacak bu satırlar, İslâm dünyasına bir reçete ve çıkış yoludur. Bütün zorluklara rağmen meşrû zeminlerde, kan akıtmadan, gönül yıkmadan yoluna ve hizmetine devam eden bu hizmet erlerini örnek almak gerekiyor. Yükselmek için, inanmak ve ilerlemek gerekiyor.

Üstad 'Önsöz'ü üç defa okuttu

Merhum Ali Ulvi Kurucu ağabey Atıf Ural'ın talebi üzerine "Tarihçe-i Hayat"ın "Önsöz"ünü yazıp gönderdiğini ve Bediüzzaman'ın bu 'Önsöz'ü üç defa okuttuğunu hatıralarında anlatır.

Ali Ulvi Kurucu Ağabeyin Risale-i Nurlar'ı tanınması ve Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin "Tarihçe-i Hayatı"nın önsözünü yazması hakkındaki hatırasını, Kurucu Ağabey'in vefat yıl dönümü vesilesiyle kendi hatıralarından paylaşıyoruz:

Merhum Bediüzzaman Said Nursî'nin adını, Kahire'deki talebelik yıllarımda, gerek Mustafa Sabri Efendi ve gerekse Zahid-el Kevseri ile İhsan Efendi'lerden duyardım. Müstesna insan, fevkalâde zeki bir zat. "Bediüzzaman" unvanı kendisine hocaları tarafından verilmiş, "zamanın harikası" demek. Osmanlı Devleti'nin son yıllarında, Mustafa Sabri Efendilerle birlikte Darül Hikmetil İslâmiye'de aza olarak bulunmuş. Müstesna bir âlim olarak hem eski Arapça medrese ilimlerini bilir, hem de günün fizik, biyoloji, astronomi gibi modern ilimlerine aşinadır. Nadir bulunur bir zekâ ve deha sahibidir. 1946'dan sonra Kahire'den Medine-i Münevvere'ye geldiğimde, Arif Hikmet Kütüphanesi'nde Eğinli Hoca Efendi'yi ziyaret ettiğim sırada "Siracünnur" adında bir eserini görmüştüm. Osmanlıca teksir edilmiş ve postayla gönderilmişti. Hoca Efendi, kütüphanenin fihristine kaydetti. Bu sırada kuşbakışı denecek bir nazarla kitabı gözden geçirdim. Müstesna fikirler, iman ve İslâm anlayışında bir canlılık, bir hareket, hamle, cihad; bir silkiniş, kendine geliş; en çok hayatı ve kâinat kitabını okuyup dile getiren bir eser... 1950'den sonra Türkiye'den gelen hacılar arasında, Bediüzzaman'dan bahsedenler çoğaldı. Bu arada "Asa-yı Musa" adını verdiği kitabını da gördüm.

Ağlatan Mektup

1957 yılı idi. Ankara Hukuk Fakültesi talebelerinden Atıf Ural imzalı bir mektup aldım. Mektuptaki ifadeden gönlüme bir ateş düştüğünü sandım. Haftalarca alevler içinde yandım. O günden beri, gönlümde bir buhurdan gibi tütmeğe olan bu gönül yangını mektup şöyle başlıyordu.

"Günümüzün Mehmet Âkif'i Aziz ve Muhterem Ali Ulvi Ağabeyimiz! (Selâmlardan sonra) Ben sizin ruhunuza aşık oldum. Bu aşkın başlangıcı şöyledir: İslâm'ın Nuru mecmuasındaki Türk Gençliğine hitaben yazdığınız şiirlere kendimi muhatap olarak kabul etmiştim. Yıllardır o şiirler benim mürşidim olmuş, karanlık gönlüm o nurdan meş'alelerin ışıkları ile dolmuştu. Allah'a giden yolları, o meş'alelerin ışığında buldum. Rabbim bana, Risale-i Nur Külliyyatı'ndan feyz almak lütfunu ihsan etti. Bu yüzden ömrümü heder olmaktan kurtaran Rabbime şükürden acizim. İnsanlığın imanını kurtarmayı gaye edinen bu mukaddes dâvânın naçiz bir neferi olmayı kendime ideal olarak seçtim. Ömrümü bu dâvâya vakfettim.

Siz şiiirlerinle bana hitap ediyordunuz.

Sizden irşatlarınızı duyduğumdan beri ömrümü; “bir asil at gibi şahlanmaya” ve nerde hakkım” diye seslenmeye vakfettim. Evet, siz bana öyle diyordunuz. İnşallah, bu aciz kardeşiniz -bütün aczine rağmen- yüce dâvânın mukaddes bayrağını elinden bırakmayacaktır.

Yukarıda size “Risale-i Nur Külliyyatı”nı okumak saadetine erdim” demiştim. Evet, burada bazı kardeşlerle birlikte sebeb-i feyizimiz Üstad Bediüzzaman Hazretleri’nin şahsiyeti, dâvâsı ve eserleri hakkında bir “Tarihçe-i Hayat” hazırladık. Basılmak üzeredir. Yalnız, gönlüm bu eserin önsözünü sizin yazmanızı arzu ediyor. Bu arzu, mukavemeti imkânsız bir hamle halinde, beni size rica etmeye zorluyor. Bu arzumu kardeşlere açıklayınca bana, “Sen Ali Ulvi Bey’i tanıyor musun?” dediler. Kendilerine “Elest bezminden” dedim. Kendimi tutamayarak ağladım. Onlar da benimle ağlamaya başladılar. İşte muhterem ağabeyimiz, bu satırlarla gönül derdimi anlatmaya çalıştım. Bendenizin ve bilumum kardeşlerimizin bu samimî ricamızı kabul buyurmanızı istirham eder, Huzur-u Kibriya’da duâlarınızdan bizi dür etmemenizi rica ederim.”

Mektuba Cevabım

Atıf Ural adındaki bu gencin mektubu gönlümü yaktı. Kendisine cevap yazdım:

“Aziz kardeşim, böyle bir kitaba önsöz yazmak için evvelâ bu zatın eserlerini görüp okumam; cihadını, şahsiyetini, neler yaptığını, neler yazdığını bilmem ve başından neler geçmiş, bunları görmem lâzımdır. Ben ancak Siracunnur ve Asa-yı Musa adlı iki kitabını okuyup hayran oldumsa da, incelemedim. Fikir beyan edecek kadar malûmatım yoktur. Bu insan çok iyi insandır, eserleri faydalıdır, alın bunu okuyun diye yazmak da önsöz olmaz...” diye özür beyan ettim.

Fakat o aslan genç, mektubu alır almaz ağabeylerine gider, mektubu okur, hemen bütün Risale-i Nur Külliyyatı’nı temin eder, tayyare postası ile gönderir.

Postaneden haber gönderdiler, “büyük bir paketin var, kendin alman lâzım.” Gittim aldım. Baktım ki bütün Külliyyat...

Böylece Külliyyatı okumaya başladım. Evvelâ Üstadın imanına, İslâm’a, Kur’ân’a olan aşkına hayran kaldım. Dâvâyâ olan imanı, sade bir inanç olarak kalmıyor. Bir aşk, bir ideal haline geliyor. Bu uğurda çalışmak, ölmek fedakârlığı bu zatta var. Çocukluğumdan beri, yıllardır, dedemde, amcamda, babamda, sonra hocalarımda gördüğüm çırpınış bu zatta da var.

Eserlerin mütalâasına daldım. Notlar alıyorum, derinleşiyorum, fakat doymuyorum. Şu esere de bakayım, bunu da okuyayım derken zaman geçiyor. O günlerde bir önsöz değil, Üstad ve eserleri hakkında Tarihçe-i Hayat kadar bir kitap yazsam, yazabilirdim. O kadar geniş bir bilgiye, aynı zamanda aşk ve heyecana sahip olmuş idim.

Hasanül Benna’da, Mustafa Sabri Efendi’de, Ebul Hasen Nedvi’de gördüğüm aşkı, heyecanı, çırpınışı, bu zatın eserlerinde de görüyordum.

Bir de Risale-i Nur’un hayretimi mucip olan, ruhumu yakan, beni kendisine aşık eden bir tarafı vardı ki, Üstad bu eserleri, hapiste, irka suretiyle yani dikte ettirerek yazıyordu. Ben ise kütüphanelerde bulunuyorum, önümde binlerce kitap var, eser yazamıyorum. O, hapiste bunları yazıyor. Bu eserleri yazan insan, ilâhî bir te’yide mazhar oluyor ki, yanan bir gönülden çıktığı için, okuyan insanların da gönlünü yakıyor, imanlarını alevlendiriyor.

Önsöz’ü Yazıyorum

Ben böyle mütalâalara dalmış, mest olup gitmişken Atıf Ural’dan bir telgraf geldi. O tarihlerde telefon yoktu. Ancak telgrafla görüşülebiliyordu.

Atıf diyordu ki:

“Muhterem ağabeyimiz, Tarihçe-i Hayat dizildi. Matbaacı bütün kurşunlarını bu kitap için bağladığını, matbaasının

çalışamaz olduğunu söyleyerek şikâyet ediyor. Bu önsöz gelecekte gelsin, gelmezse kitabı basacağım, diyor. Lütfen önsözünü yazıp gönderiniz..."**Üstad 'Önsöz'ü üç defa okuttu**

Bunun üzerine Dairedeki arkadaşlardan izin aldım. "Mühim bir işim çıktı, bir hafta kadar gelemeyeceği, bana izin verin." dedim.

Harem-i Şerif'te sabah namazını kıldım. Eve gittim, oturdum. Gönülümde, ruhumda ne varsa, o güne kadar ne edindiysen, başladım yazmaya.

Ben yazıyı çok güç ve geç yazarım. Bilhassa şiirde, çok yazar bozarım, yazar silerim. Nesirde de öyledir. Daha iyisi, daha güzeli olsa, pürüzsüz olsa, anlaşılır olsa diye günlerce uğraşırım. Yazı hususunda müşkilpesendim...

Buna rağmen, öyle müstesna bir fütühata mazhar oldum ki, epey uzun sayılabilecek o önsözünü, 24 saat zarfında hem yazdım, hem tebyiz ettim, postaya verdim.

Ertesi sabah Daireye gittim. "Hayır İnşallah" dediler. "İşim bitti, geldim Elhamdülillah." dedim. Bu önsözün ilâhî bir teyide mazhar olduğuna, Cenab-ı Hakk'ın kolaylık verdiğiine kailim.

Üstad, yazdıklarımı üç defa dinlemiş

Yazdıklarımı Üstad'a okumuşlar. Üç defa tekrar ettirerek dinlemiş. Aynen konulmasını istemiş. Önsöz okunurken, Zübeyir ve Sungur gibi Üstad'ın yakın talebeleri olan Nur hizmetkârları Ağabeyler de varmış. Salih Özcan, o mecliste neler olduğunu bana şöyle Üstad 'Önsöz'ü üç defa okuttunakletmişti: "Sungur Ağabey dedi ki: 'Üstad kendi yazılarını bile okutur, 'şurasını tashih edin, şu kelimenin yerine şunu koyun, o kelime fazladır lüzumu yok silin' diye düzeltirdi. Ali Ulvi Bey'in önsözünü üç defa okutup dinledi. Bir yerine itiraz etmedi. Hatta önsözün başına şu cümleyi yazın dedi. Üstad'ın emriyle önsözün başına eklediğimiz ibare, aynen şudur:

"Bu önsöz, Medine-i Münevvere'de bulunan mühim bir âlim tarafından yazılmıştır."

Üstad'ın yazdırdığı bu cümle, önsözün başına aynen konulmuştur ki, tabii bunu ne tekrar etmem, ne de sahiplenebilmem mümkündür.

Yazdığım bu önsöz 1958 yılında basılan Tarihçe-i Hayatın baş tarafına konularak yayınlandı. Daha sonraki baskılarda da çıktı. (Kaynak: DÜZDAĞ, M. Ertuğrul; Üstad Ali Ulvi KURUCU – Hatıralar, Cilt 3, s. 265-271)

Bu vesileyle Medine'de 3 Şubat 2002 tarihinde vefat ederek Cennetü'l-Bakî Mezarlığı'na defnedilen Ali Ulvi Kurucu'ya rahmet diliyor, onlar gibi hâk yolda durmadan ilerlemeyi niyaz ediyoruz.

Dipnot:

1- Bediüzzaman Said Nursî, Tarihçe-i Hayat, s. 11, 12.

Ali Ulvi Kurucu kimdir?

Konya'da, 1922 yılında doğan Ali Ulvi Kurucu, ilk ve ortaöğrenimini burada tamamladı. Kurucu, daha sonra ailesi ile birlikte Medine'ye gitti. Medine'den eğitim için Kahire'ye giden Kurucu, yükseköğrenimini Kahire el-Ezher Üniversitesi'nde tamamladı. Sonra tekrar Medine'ye döndü ve çeşitli memurluklarda bulundu. Medine'de uzun süre Evkaf Dairesi'nde çalıştı. 1985'te emekli olduktan sonra Medine'de dünyanın her tarafından gelen ilim adamlarını ağırlayan Kurucu, Kur'ân hâfızı olan ve aynı zamanda geniş bir hadis kültürüne sahipti. Kurucu'nun özellikle şair kişiliği daha çok ön plana çıktı. Medine'de 3 Şubat 2002 tarihinde vefat eden Ali Ulvi Kurucu, Cennetü'l-Bakî Mezarlığı'na defnedildi. Kurucu'nun hatıraları da araştırmacı yazar M. Ertuğrul Düzdağ tarafından 5 cilt olarak yayına hazırlandı.